

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 345/2015
16.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.К., због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези са чл. 61. и 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.К., адвоката В.Ђ. из Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици Посл.бр.5К-65/10 од 16.07.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Посл.бр. Кж1-4090/13 од 20.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.К., адвоката В.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици Посл.бр.5К-65/10 од 16.07.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Посл.бр. Кж1-4090/13 од 20.11.2014. године као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици Посл.бр.5К-65/10 од 16.07.2013. године, окривљени С.К. оглашен је кривим, заједно са окривљеним П.Ф., за продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези са чл. 61. и 33. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године и 2-два месеца у коју му се урачунава време задржавања од 15.02.2003. године до 17.02.2003. године по решењу ОУП Инђија бр. КУ-7/03 од 15.02.2003. године и време проведено у притвору од 29.07.2012. године до 01.08.2012. године. Истом пресудом одређено је да ће суд о трошковима поступка

одлучити накнадним решењем, док су оштећени АД „У.“ И., З.М., И.Б. и Р.Б. упућени да имовинскоправни захтев остварују у парничном поступку.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Посл.бр. Кж1-4090/13 од 20.11.2014. године, одбио је као неосноване жалбе окривљеног П.Ф. и браниоца окривљеног С.К. и пресуду Основног суда у Сремској Митровици Посл.бр. 5К-65/10 од 16.07.2013. године, потврдио.

Бранилац окр. С.К., адв. В.Ђ., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и првостепену и другостепену пресуду делимично преиначи, тако што ће окр. С.К. осудити на казну затвора у трајању од 1-једне године и одредити да ће је издржавати у просторијама у којима станује, или да првостепену и другостепену пресуду укине и предмет врати на суђење првостепеном суду, као и са захтевом да одложи извршење правноснажне пресуде Основног суда у Сремској Митровици 5К-65/10 од 16.07.2013. године, сходно одредби члана 488. став 4. ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14) (у даљем тексту: ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. С.К., сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.К., адв. В.Ђ., неоснован је у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен, односно нема прописан садржај.

Неосновано бранилац окр. С.К. у захтеву за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, коју овако не опредељује, међутим то произилази из навода захтева да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконито прибављеном доказу, при чему као недозвољен доказ означава записник о саслушању окривљеног, тада осумњиченог С.К. у полицији од 15.02.2003. године, са образложењем да тај записник није потписао адв. П.С., бранилац окривљеног по службеној дужности који је констатован на записнику и да се одбрана окривљеног садржана у том записнику не односи на предметно кривично дело, већ на друго кривично дело у односу на које је поступак према окривљеном раздвојен и који записник би требало да се налази у списима предмета К 151/12 формираног након раздвајања поступка.

Оцењујући наводе жалбе браниоца окр. С.К. изјављене против првостепене пресуде, истоветне предњим наводима захтева за заштиту законитости, којима се указује на исту битну повреду одредаба кривичног поступка, а која је процесним законом важећим у време прибављања доказа у питању била предвиђена у члану 368.

став 1. тачка 10. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02) и према којем се оцењује законитост прибављања истог, сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, другостепени суд је у својој пресуди, на страни 5 став први, за оцену о неоснованости тих жалбених навода дао потпуне и правилне разлоге, које у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује (члан 491. став 2. ЗКП).

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног истиче повреду закона учињену одлуком о казни, не опредељујући је у смислу означавања законске одредбе којом је предвиђена (члан 439. тачка 3) ЗКП), са образложењем да је казном затвора изреченом окривљеном у трајању од 1 године и 2 месеца, након 12 година од извршења дела и када су промењене околности на страни окривљеног (оженио се, добио двоје деце, запослио се на неодређено време и читав тај период се уздржавао од извршења било којег кривичног дела), грубо повређена одредба члана 42. став 1. тачка 1. КЗ која уређује специјалну превенцију као сврху кажњавања-спречавања учиниоца да не чини кривична дела и утицаје на њега да убудуће не чини кривична дела и такође, онемогућена примена одредбе члана 45. став 5. КЗ о извршењу казне у просторијама у којима окривљени станује.

Повреда кривичног закона у питању подразумева погрешну примену или непримењивање прописа релевантних за одлуку о казни, пре свега прекорачењем овлашћења која суд има по закону доносећи ову одлуку, на што се изложеним наводима захтева не указује већ се у суштини оспорава као погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди у погледу околности које су од утицаја на одлуку о висини казне, што, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев браниоца окривљеног у овом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и повреду људског права окривљеног, из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП и то права на суђење у разумном року као сегмента права на правично суђење загарантованог одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Међутим, захтев браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај, јер је одредбом члана 484. ЗКП прописано да се уз захтев за заштиту законитости, када је поднет из разлога предвиђеног у члану 485. став 1. тачка 3) ЗКП, мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда права окривљеног, а на постојање такве одлуке у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. С.К. се не указује нити је таква одлука приложена уз захтев.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП и тачка 3) у вези са чланом 484. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно што нема прописан садржај.

Записничар
Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

